

Deviem ser dalt del baluard des d'on repassàvem amb la mirada la vastitud d'aquell Desert dels Tàrtars por on havia d'arribar l'exèrcit alliberador que no va arribar mai. Devia ser aleshores que el vam conèixer. Era educat. Cast. Irònic (sobretot era irònic). Sobri. Generós. Però no menjaràs de l'arbre del coneixement del bé i el mal, perquè, en pots estar segur, el dia que en menjaràs, moriràs. Era amable. Un pèl distant (ja anava bé). Es movia amb prudència entre la xusma feixista. D'alguna manera ell també era un vençut. En aquell Desert dels Tàrtars hi havia una ciutat en marxa (cap a on?) (cap a enlloc?). I ens va ensenyar els noms en la llengua que calia fer-ho. El nom del cingle, altiu i solitari. De la vella alzina centenària. Del caramell fulgent. De l'àmfora del sol. Ens va haver de parlar d'una fe (i d'un codi) en què ell creia, però que mai no havia estat la dels nostres pares,

ni mai va acabar sent la nostra: ho va fer amb delicadesa. Quan el vam conèixer venia d'un l'exili i va continuar visquent en un altre. D'amagat, ens va ensenyar els noms. I ens va dir que les rimes difícils havien d'anar abans de les fàcils (i ara que ja no les fem servir!). Duia (a la mirada?) el perfil absolut de la seva ciutat úmbrica (la que és damunt l'Onyar, prop del Ter). Era noucentista. A dalt del baluard ella també hi devia ser (en premonició?). Em sembla que també es deia Camila. Ell li havia explicat l'ablució ritual. I va ser al seu nuviatge (al nostre, cal dir-ho tot). Vinculat en el culte a les

Lletres i a l'Amistat. Ens va ensenyar els noms en aquell fosc espai eremític del Carrer de la Gràcia. Una moral. El rec no para:/ l'aigua s'escorre/ com una anguila. Una poesia com japonesa (a estones): la millor. Un avantguardista renegat va parlar de "deprecant murmurí". Potser sí. Mentre, a la Model (quin sarcasme!) les coses anaven com anaven i Déu, si hi era, devia girar el cap cap a una altra banda. Però ell era fonamentalment bo. No sabrem mai si ho era, però vivia com els pobres. Amb els noms de les coses dites en veu baixa contra el poder. Amb la mercè que ens feia del so de l'orgue (de Bach, potser?). Amb les misses breus i polides. Cast, ja ho he dit abans: quan hi anàvem a confessar-nos del pecat (de l'únic pecat que hi havia) ell s'ho passava més malament que nosaltres, que ja és dir. No preguntava ni quantes vegades, ni com, ni amb qui, com feien els altres. Va durar poc, això. Vaig complir amb l'obligació del bon deixeble i en vaig renegar i me'n vaig separar (fins on vaig saber). Però ell hi va ser sempre, mentre va poder. Com deia aquell friülès: "lo scandalo del contradirmi, dell'essere con te e contro te".

TOMBA DE MN. CAMIL GEIS. CEMENTIRI DE SABADELL, COMUNITAT DE SANT FELIU. FOTO JAUME PUIG